El dissabte de Glòria al Petrer Canterer

13/05/2020

Hui, Dissabte de Glòria, donarem a conéixer una tradició molt vinculada a Petrer ja desapareguda. Esta manifestació religiosa-festiva estava íntimament unida a la cantereria i consistia en trencar botijons el Dissabte de Glòria. L'artesania del fang existix a Petrer almenys des del segle XVII.

Uns dies abans que arribara la Setmana Santa tots els xiquets del poble es mobilitzaven. Recorrien una a una totes les cantereries i els testers demanant i replegant totes les peces defectuoses per a portar-les a les seues cases. En totes, en la de Tonet el de la Foia, en la de Vulorum i en la dels Pepos, els xiquets eren molt ben rebuts i se'ls donava tot el gènere que havia eixit defectuós del forn. Els més joves preparaven, així, el Dia de Glòria, la resurrecció de Crist.

Com es pot suposar, la Setmana Santa de fa uns anys era molt diferent de com és en l'actualitat. Es tancaven els cines i els balls; les ràdios emetien música clàssica, i el fet de sentir dir a algun major la frase "No cantes que és pecat", era molt freqüent per estes dates.

Crist havia mort. L'abstinència era total. Les campanes de l'església no repicaven fins al Dissabte de Glòria a les deu del matí, que aleshores sí que tocaven, vaja si tocaven, "tocaven a Glòria". El dijous i el divendres sant es rodava la matraca que està en el campanar de l'església en

substitució de les campanes.

El dia de Glòria, a les deu del matí, repicaven sense parar les campanes i sonaven les sirenes de les fàbriques. Crist havia ressuscitat i calia anunciar-ho i festejar-ho. Totes les cases del poble obrien finestres, portes i balcons de bat a bat perquè entrara a les cases la glòria, l'alegria i el goig.

Coincidint amb el volteig de les campanes i les xiulades de les sirenes de les fàbriques, els xiquets i els no tan xiquets eixien als carrers pròxims a les cantereries: carrer Agost, Numància, Sant Antoni, Cantereries, Major, plaça de Dalt... i estampaven els objectes de fang cuit contra el sòl. Sonava com una gran "mascletà" i tots els carrers quedaven plens de "casquitxo".

Era una gran manifestació d'alegria. El silenci s'havia acabat. Crist havia ressuscitat i ja es podia fer soroll i cantar, arribaven els dies de mona. Acabava la Quaresma, l'abstinència i el silenci. Era la Pasqua, l'alegria i el bullici.Encara que esta manifestació d'alegria era cosa de xiquets, els majors també tenien la seua manera de celebrar-ho. Així, en els establiments públics i a les fàbriques s'acostumava a trencar els botijons que s'utilitzaven per a beure i, per tant, estaven plens d'aigua. Era al mateix temps un pretext per a canviar-los.

També era molt freqüent entrar a la casa de la veïna, cridar-la i quan eixia trencar-li en l'entrada l'objecte de fang que la veïna visitant portava. Això era motiu de riure i d'alegria, no hi havia, per tant, cap enuig. Era just al contrari, era com una broma que se li feia a la veïna.

El poble se sumava, així, a l'alegria de l'Església i procurava fer com més soroll millor, en oposició al silenci i al recolliment dels dies anteriors.

La tradició de trencar objectes de fang el Dia de Glòria, que tan arrelada va estar a Petrer durant molt de temps, va desaparéixer a principis dels anys seixanta del passat segle, quan l'Església va canviar l'hora en què ressuscitava Crist a les onze de la nit del dissabte, encara que també va vindre motivada pel declivi i posterior desaparició de les cantereries.

D'esta tradició de caràcter popular, festiu i religiós, hui tan sols ens queda el record de les persones majors que la van conéixer.